

Ai không muốn được tự do?

Joyce Anne Nguyen

Vài ngày trước học về người Mỹ, cuốn sách giáo khoa đề cập đến tự do và giáo viên của tôi hỏi "Tại sao tự do lại quan trọng đến vậy?". Trygve, một trong số các bạn học hỏi lại "Ai không muốn được tự do?"
Vấn đề nằm ở đó. Là điều tôi đang muốn bàn đến.

Điều Trygve nói không hề sai, và tôi không phản đối, nhưng phải nói rằng tôi biết rất nhiều người không muốn và cũng không cần tự do. Trên nguyên tắc, nếu bạn hỏi họ có yêu tự do không, họ đương nhiên sẽ nói có. Nhưng "tự do" chỉ là một từ, một khái niệm chung chung đối với họ. Trong thực tế, trong trường hợp rõ ràng cụ thể, hành động của họ lại cho thấy điều ngược lại, họ không muốn và cũng không cần đến nó. Tiêu biểu là nhiều người ở đất nước tôi và ở những đất nước do độc tài lãnh đạo. Tất cả đơn giản bởi họ không thực sự hiểu định nghĩa của tự do. Họ đã sống không có tự do trong một thời gian quá dài và không ý thức được mình không may mắn như thế nào.

Họ không biết lẽ ra họ có quyền lên tiếng và đấu tranh cho quyền lợi cá nhân họ. Họ không biết lẽ ra họ có quyền yêu cầu và phản kháng.

Trong một khoảng thời gian quá lâu, quá dài, họ đã sống không có tự do. Họ chỉ đơn giản là không quan tâm đến tự do ngôn luận, tự do về quan điểm chính trị, tự do tín ngưỡng tôn giáo, tự do cá nhân... Họ cũng chẳng quan tâm đến việc người dân nước khác được nhiều quyền lợi và tự do hơn họ.

Những cuộc đình công và biểu tình của công nhân, nông dân, Công giáo, Phật giáo.. bị đàn áp, họ không mấy quan tâm.

Bản kiến nghị phản đối dự án bauxite vì ảnh hưởng trầm trọng đến không chỉ môi trường sống, nguồn nước, các sinh vật và người dân, mà còn rất nguy hại đến an ninh lãnh thổ đất nước, bị lừa phỉnh, họ không mấy quan tâm.

Các nhà hoạt động dân chủ mong muốn một sự thay đổi bị buộc tội phản quốc và phải ngồi tù, họ không mấy quan tâm.

Các blogger và những người biểu tình bị bắt giữ, họ không mấy quan tâm.

Các phương tiện truyền thông bị kiểm duyệt và kiểm soát, họ không mấy quan tâm.

Người dân không được quyền cất lên tiếng nói của mình, họ không mấy quan tâm.

Họ không quan tâm, không hiểu mình không may mắn như thế nào.

Có những người có quan tâm, nhưng nỗi sợ lẫn át họ, khống chế họ, khiến họ không thể làm gì được. Mỗi ngày giờ báo ra họ thấy bao nhiêu điều chướng tai gai mắt, bao nhiêu điều bất công phi lý diễn ra xung quanh, họ chửi nhà nước, chửi lãnh đạo, rồi sau đó vì miếng ăn, vì sống còn, họ đành phải làm lơ, giả vờ như không biết, không quan tâm và tự thuyết phục bản thân rằng ít nhất mình cũng còn hạnh phúc hơn nhiều nước khác vẫn còn đang trong chiến tranh, rằng mỗi ngày họ vẫn còn được đi học hoặc làm việc, ăn mỗi ngày 3 bữa. Họ lơ đi những vấn nạn xung quanh họ, trong đất nước họ, ngay bên cạnh họ, và tự huyễn hoặc chính mình rằng mọi thứ đang trở nên khá hơn, đất nước đang tiến bộ và thay đổi.

Có những người khác không chịu được nữa. Nhưng họ biết họ không làm gì được. Mỗi người họ chỉ là một cá nhân, cộng nhiều người lại chỉ là một nhóm người, không thể đấu tranh cho tự do quê hương họ. Họ chỉ còn một lựa chọn duy nhất, là đến một đất nước khác và tìm thấy tự do cho riêng bản thân.

Tôi rất hiểu sau khi đọc bài viết này có những người sẽ bảo rằng tôi là đưa phản động, phản quốc, đưa vô ơn, rằng người dân phải tuân theo lãnh đạo, rằng tôi phải nghĩ lại mình đã làm gì cho quê hương đất nước mà dám lên giọng đòi hỏi Tổ quốc phải làm gì cho tôi, rằng...

Chính vì vậy, tôi phải nhấn mạnh là, yêu nước nghĩa là yêu, tự hào và làm điều tốt nhất cho Tổ quốc, trong định nghĩa yêu nước không nói tôi phải yêu và tuân theo nhà nước và ban lãnh đạo. Là một người Việt Nam, tôi muốn cống hiến cho sự phát triển của Việt Nam, nhà nước tồn tại vì sự phát triển của đất nước và đại diện bảo vệ quyền lợi của công dân. Nếu ban lãnh đạo không màng đến quyền lợi người dân, nếu ban lãnh đạo chỉ lo kiểm soát hệ thống truyền thông thay vì bảo vệ lãnh thổ an ninh đất nước, nếu ban lãnh đạo tước quyền nói và biện hộ của những người bất đồng chính kiến trong phiên tòa, nếu ban lãnh đạo lục soát và bắt giữ người không cần giấy phép, nếu ban lãnh đạo bưng bít không cho nhân dân biết về vấn đề lãnh thổ trên đất liền cũng như hải đảo và bắt giữ những người biểu tình chống Trung Quốc- đất nước luôn lăm le muốn nuốt trọn đất nước tôi, và rất nhiều điều khác tôi không thể kể ra hết ở đây, tôi cảm thấy tôi có quyền lên tiếng và phản kháng. Và tôi không thấy bất kỳ lý do nào để cảm thấy xấu hổ về điều đó.

Tự do không phải cho ko.

Tự do không rơi từ trên trời xuống.

Tự do là cái ta phải tranh đấu để đạt được.

Tôi yêu tự do.

[Và đây là lý do đôi khi tôi cảm thấy mình chỉ là một kẻ hèn nhát đầy nhục nhã]

Joyce Anne Nguyen

15/2/2010

Viết lại từ bản tiếng Anh viết ngày 31/1/2010.